

foreligget os og ere komne til vor Kundskab om, hvorledes denne Uddannelse kunde tænkes at ville finde Sted, have vi Alle troet at kunne antage, at efter voré Forhold maatte en saadan Uddannelse ansees for at være tilstrækkelig, at det vilde lykkes vore Infanteriofficerer, og at de selv havde Tillid til, at det vilde lykkes dem, i en saadan Tid at give Recruterne den Uddannelse, som er nødvendig, og paa en saadan Maade, at den kunde blive fastholdt. Ingen af os er Dommer i denne Sag eller tør tiltroe sig nogen selvstændig Mening derom; men vi vare Alle enige om, at Krigsministeren i denne Henseende havde tilbørligt for sig til, at han kunde antage, at han havde foreslaaet det Rette, at han havde undersøgt denne Sag saa nøie, at vi kunde stole paa, at en saadan Uddannelse maatte være tilstrækkelig. Der er derfor ikke saa af Udvalgets Medlemmer, som i ethvert Tilfælde vilde have understøttet Krigsministeren i hans Modstand imod nogen som helst Afkortning i denne Uddannelses-tid. Men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at der i Udvalget var et levende, Døst om, at det maatte kunne lykkes at skaffe nogen Afkortning tilveie i den første Uddannelses-tid. Dette beroede deels paa et pecuniært Hensyn, idet det kunde være muligt derigjennem at bevirke en Besparelse i de temmelig store Omkostninger, som den forelagte Hærplan vil medføre, og deels derpaa, at det for det borgerlige Livs Bedkommende og navnlig for de tjenende Classers Skyld vilde være meget ønskeligt at indrette det saaledes, at de istedetfor at indkalbes først i April først bleve indkaldte sidst i April, idet de da kun behøvede at gaae Glip af een Skiftetid. Fra Mai til November kunde de da gjøre Regning paa at være indkaldte, men kunde saa tjene videre igjen. — Jeg skal dernæst berøre et andet Punkt, nemlig Garnisonsstyrken. Den af Krigsministeren foreslaaede Garnisonsstyrke er ikke lidet mindre end den, som Hærplanen af 1842 foreskriver; men vi have i de senere Aar været opmærksomme paa, og Krigsbestyrelsen fremfor Alle, at den Tjeneste, som Soldaterne gjorde i Garnisonen, ikke rigtig var det for deres Uddannelse, som den burde være, at Tiden i høi Grad blev anvendt til Vagtjeneste og deslige

Forretninger, som egentlig ikke synderligt bidrage til Soldatens Uddannelse, og at det derfor maatte kunne lykkes at benytte et mindre Mandstab til Garnisonstjenesten, end Planen af 1842 foreskriver. Derfor fremstillede det sig ganske naturligt for os som en Selsfølge, at det Mandstab, der benyttedes til Garnisonstjeneste, maatte være ringere i Antal. Udvalget eller idetmindste de fleste af dets Medlemmer, troer jeg nok, var af den Mening, at det Forslag, Krigsministeren havde stillet i denne Henseende, gif ud paa en noget større Garnisonsstyrke end strengt nødvendigt, og at man maatte kunne hjælpe sig med en noget mindre Styrke. Det vil sees, at Krigsministerens Forslag om Garnisonsstyrkens Størrelse er bygget paa to Hensyn, deels derpaa, at der altid bør være en vis væbnet Styrke tilstede — og det kan man ikke nægte, har sin Betydning —, deels, og herpaa er der især lagt Vægt af Krigsministeren, at der til Uddannelsen af Underbefalingsmænd og Befalingsmænd, som maa gaae for sig væsentlig i den Tid, da Recrutuddannelsen hviler, hører et vist Antal Mandstab, for at de unge Mænd, der skulle lære at befale, kunne naae dette derigjennem, at de virkelig komme til at befale. Altsaa maa der være noget Mandstab tilstede af det sidste Hold.

Af disse Hensyn havde Krigsministeren stor Betænkelse ved at gaae lavere ned med Hensyn til Garnisonsstyrken end til de 1,600 Mand Infanteri, som han havde foreslaaet. Paa dette Standpunkt, da Udvalget var kommet saa vidt, fandt vi, at den rigtige Fremgangsmaade fra Udvalgets Side vilde være, at vi meddeelte den høitærede Krigsminister vore Tvivl ved de forskjellige Dele af hans Plan med Hensyn til Infanteriet, og at vi henvendte til ham, om han ikke vilde kunne gjøre os et Forslag, som paa eengang kunde syldestgjøre de forskjellige Hensyn, nemlig at forsyne Reservebataillonerne bedre med Befalingsmænd, end det var paatænkt, at skaffe Mandstabet i Reservebataillonerne en bedre Indøvelse, at tilveiebringe nogen Afkortning i Uddannelses-tiden og at formindste Garnisonsstyrken, hvorved det da blev bemærket, at Udvalget maatte fastholde som noget aldeles Væsentligt, at den hele Plan